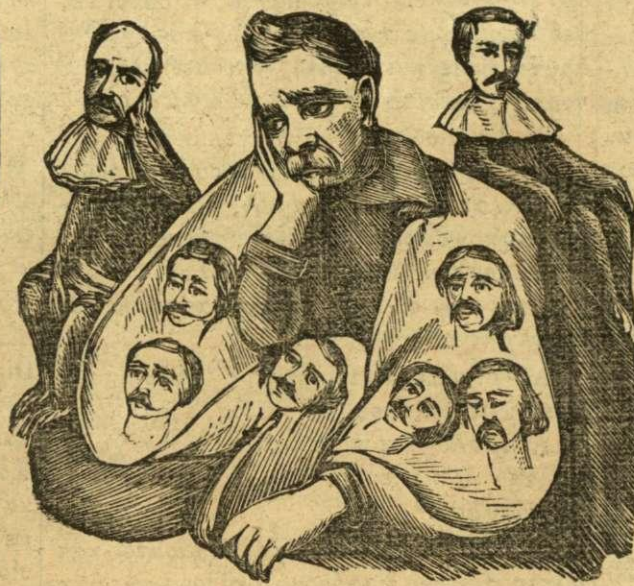

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ
ἐτησίᾳ δραχ. 10, ἑξαμηνία δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
ἐτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
ἐτησίᾳ φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἑκάστον στίχον διατριβῶν λεπ. 50.
Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΟΙ ΛΗΣΤΑΡΧΟΙ.

Τόσα εἶνε τὰ ἄθλα τῶν ἐπτὰ ὀπαδῶν τῆς Βουλγαρικῆς ἐκείνης συμμορίας, ὥστε ἐμβατεύοντες εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ πολιτικοῦ αὐτῶν βίου, θὰ ἀνακαλύπτωμεν καὶ ἐν ἀνδραγάθημα εἰς ἐκάστην αὐτοῦ βαθμίδα. Ἐκαστος ἀκ τούτων ἦτο μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδος του, καὶ ἕκαστος ἐφρόντισε, πρὶν ἢ κρημνισθῆ ἀπὸ τὸ ὑπουργικὸν ἐδῶλιον, νὰ κοσμήσῃ τὰς σελίδας τοῦ ὑπουργικοῦ του βίου μὲ ἐπίζηλον τινὰ πρᾶξιν.

Ὅλα ὁμῶς τὰ λαμπρὰ κατορθώματα καὶ ἀπεριλάλητοι πράξεις τῆς κατηραμένης ἐκείνης συμμορίας μὴδενίζονται καὶ ὡς πομφόλυγες ἀφανίζονται πρὸ τοῦ βαρυτάτου ὄγκου τῶν πράξεων τῶν δύο αὐτῆς ὀπαδῶν, τοῦ Βαλασσοπούλου καὶ τοῦ Νικολοπούλου. Εἰς τὸ σημεῖον, εἰς τὸ ὅποιον κατόρθωσαν νὰ φθάσωσιν οἱ δύο οὔτοι, δὲν ἠδυνήθη οὐδεὶς ἐκ τῶν ἄλλων νὰ πλησιάσῃ. Καὶ οἱ δύο οὔτοι ὑπὸ τὸν αὐτὸν σχεδὸν ἡλιον θερμανθέντες, μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα ἀνεπτύχθησαν, καὶ μὲ τὰς αὐτὰς ἀρετάς, καὶ μὲ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα ἐπροικίσθησαν.

Ὁ εἰς ἰατρὸς, ὁ ἕτερος νομικός. Ὁ πρῶτος λέγει «κλέπτε», ὁ δεῦτερος «ἄρπαζε». Συνειθισμένοι ἐκ παιδικῆς ἡλικίας εἰς πᾶν ψεύδος καὶ πᾶσαν ἀπάτην, δὲν δύνανται νὰ λησμονήσωσι τὰς ἀρετάς ταύτας εἰς ἐκάστην τοῦ βίου των στιγμὴν. Ὅμοιοι καθ' ὅλα, προσπαθοῦσι νὰ μὴ φανῆ ὁ εἰς κατώτερος τοῦ ἄλλου.

Μακρὰν τοῦ νὰ ἀπαριθμήσωμεν λεπτομερῶς τὰ πλεονεκτήματα τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων καὶ νὰ παραστήσωμεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν παντὸς ἀγαθοῦ πολίτου γυμνὰ τὰ αἰσχητὰ ἰδιωτικοῦ αὐτῶν βίου, ρίπτομεν ἐν βλέμμα εἰς τὴν πολιτικὴν αὐτῶν ζωὴν. Ἐκαστος ἀποτροπιάζεται καὶ ἀνατριχιάζει, ἀνακαλύπτων τόσῃν πληθώραν ἀνοσιουργιῶν καὶ αἰσχροτήτων. Εἰς ἐκάστην αὐτῶν κίνησιν, εἰς ἕκαστον αὐτῶν βήμα ἀφῆκαν καὶ ἕνα ρύπον, οὐδόλως δὲ παρέκκλινον τῶν πρώτων ἀρχῶν των. Ἀφοῦ ἀπέβαλαν ἐκ τοῦ προσώπου των πᾶσαν αἰδῶ καὶ συστολήν, καὶ ἐκυφόρησαν τόσα μαῦρα τεχνάσματα εἰς τὴν σαπρὰν αὐτῶν κεφαλὴν, καὶ ἤραντο γαῦρον μέτωπον καὶ παρηγόρησαν καὶ ἠσέβησαν πρὸς πᾶν ἀπα-

ράγραπτον δικαίωμα τῆς πολιτείας, ἐτόλμησαν ἐν τῇ ἐσχάτῃ των τυφλώσει καὶ νὰ θέσωσι βέβηλον χεῖρα ἐπὶ τῶν ἱερῶν θεσμῶν τῆς ἐκκλησίας. Ὅπως ἄλλοτε ὁ Πάππας εἶχε τὴν ἀναφαίρετον καὶ πλήρη ἐξουσίαν νὰ δίδῃ συχωροχάρτια καὶ νὰ κρατῆ καὶ λύῃ ἁμαρτίας, οὕτω καὶ αὐτοὶ ἔλαβον μόνοι τὴν ἐξουσίαν νὰ χειροτονῶσιν ἐπισκόπους. Ἡ περὶ τὴν χειροτονίαν ἀμοιβαία αὐτῶν σύμπραξις καὶ ὁμόνοια καὶ ἀγάπη παριστᾷ ἕκτακτόν τι φαινόμενον. Συσφιγξάντες τὰς χεῖρας καὶ ἀλλήλους περιπτύχθέντες, ἤρχισαν νὰ ἐπιδίδωνται εἰς τὸ παλαιὸν αὐτῶν ἐμπόριον, τὸ ὅποιον μετὰ τοσούτου ζήλου καὶ μετὰ τοσαύτης ἐπιτηδειότητος ἐξηκολούθησαν, ὥστε ἐντὸς βραχείος διαστήματος κατόρθωσαν νὰ ἐπαυξήσωσι τὰ τάλληρά των κατὰ χιλιάδας, καὶ νὰ πληρώσωσι τὰ θησαυροφυλάκιά των ἐνωτίων, ψελλίων, ἀδαμάντων καὶ πολυτίμων μαργαριτῶν. Θαμβωθέντες ὑπὸ τῆς λάμπειας τοῦ τόσον ταχέως ἀποκτηθέντος πλούτου, ἔκλεισαν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς πᾶν ἀνόμημα, καὶ τὰ ὦτα πρὸς πᾶσαν δικαίαν φωνήν. Ἐὰν ὁ Φάουστ παρέδωκε τὴν

Κ Η Π Ο Σ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ.

Βαλασσόπουλος.

Δὲν ἔχω στόμα νὰ σοῦ πῶ, γλῶσσα νὰ σοῦ μιλήσω...
Δὲν εἰμπορῶ ἔς τὰ πόδια μου, Βασίλη νὰ κρατήσω.
Φουρτοῦνα μὲ ἐπλάκωσε, Βασίλη μου, μεγάλη...
Ἄστροπελέχεια καὶ βρονταῖς μου ἔπεσαν ἔς τὸ κεφάλι,
Καὶ μ' ἔκαναν παράλυτο, ὠχρὸ, κιτρινασμένον
Ἄν φύλλο μαραμένο.
Γιὰ κύτταξε τὴ μούρη μου... ἄν πεθαμένου μοιάζει.
Ἄπὸ τὸν κόπο τὸν πολὺ κάθε στιγμὴ χλωμιάζει,
Καὶ χάνει, Βασιλάκη μου, τὸ πρῶτό της τὸ χρῶμα...
Γιὰ κύττα πῶς κατήντησα... ἄν πεθαμένο πτώμα.
Ὅποιος μὲ ἔδῃ ἔτσι χλωμὸ ἀμέσως θὰ σαστίσῃ,
Καὶ θὰ δυσκολευθῆ πολὺ ὡς ποῦ γὰ μὲ γνωρίσῃ.

Φαντάσου ποῦ κ' ἡ κόρη μου δὲν μὲ γνωρίζ' ἀκόμα...
Τ' αὐτιά μου ἔκουφάθησαν, βουβάθηκε τὸ στόμα,
Παράλυσαν τὰ χεῖρά μου, σκοτίσθ' ἡ κεφαλὴ μου
Καὶ τρέμει ἄν τὴν καλαμιὰ τ' ἀδύνατο κορμί μου.
Δὲν εἰμπορῶ ὁ ἄμοιρος ποτὲ νὰ ἤσυχάσω,
Οὔτε νὰ φάγω μ' ὄρεξι, νὰ πῶ καὶ νὰ γελάσω,
Νὰ τενωθῶ ἔς τὸν καναπέ, μὲ γέλοια νὰ καπνίτω,
Κι' οὔτε στιγμὴ δὲν εἰμπορῶ τὰ μάτια μου νὰ κλείσω.
Τὸ γέλοιο πᾶ ἐπέταξε ἀπ' τὰ ξερά μου χεῖλη,
Καὶ τώρα μαύρη λύπη
Ἄπάνω τους ἐκάθησε καὶ τὰ ἔδεσε, Βασίλη...
Ἄρώτα τὸ κρεβάτι μου κι' αὐτὸ θε νὰ σοῦ εἶπῃ,
Πόσαις φοραῖς μ' ἐκύτταξε νὰ τρέμω ἄν τὸ φάρι
Καὶ νὰ γεμίζω δάκρυα πικρὰ τὸ μαξηλάρι,
Καὶ νὰ τραβῶ τὰ γένεα μου, μονάχος νὰ κτυπιέμαι,
Καὶ ἄν τρελλὸς μὲ ταραχὴ ἀπάνω νὰ πετιέμαι,
Κι' ὦρα πολλὴ τὰ στέκωμαι ἀκίνητος ἄν βράχος,
Καὶ νὰ μιλῶ μονάχος.
Γιὰ κύτταξε, γιὰ κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ, Βασίλη,
Καὶ τοῦτο τὸ μεταξωτὸ καὶ πλούσιο μανδύλι.

ψυχὴν του εἰς τὸν διάβολον διὰ μίαν Μαργαρίταν, οἱ ἴρωες οὗτοι παρέδωκαν τιμὴν καὶ συνέδρουν εἰς τὸν κοινὸν ἔλεγχον, καὶ ἐξητέλησαν τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα τῆς ἐκκλησίας διὰ πολλοὺς μαργαρίτας. Ἄλλως τε ἡ ὑπομονὴ τῶν ὑπῆρξε θαυμασία. Ἄν καὶ ἐνεπαύθησαν καὶ ἐκολαφίσθησαν παρὰ πάντων, ἂν καὶ ὑπέστησαν τόσους ἐμπυσοὺς καὶ ραπίσματα, οὐδεμίαν βλαστημίαν ἐξέφερον, οὐδὲ ἐν δάκρυ ἀνέβλυσεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς των. Ῥαπισζόμενοι ἐκ τῆς μιᾶς παρεΐας, προέτεινον ὡς ἀληθεῖς Χριστιανοὶ καὶ τὴν ἑτέραν, ὑβρίζοντες ἐγγέλων, πτυόμενοι ἐσφογγίζοντο πρὸς πάντα ἐξοικειώθησαν καὶ τὰ πάντα ὑπέστησαν, ὅπως μὴ κατ' ἐλάχιστον παρεκκλίνωσι τῆς πρώτης ὁδοῦ. Τώρα δὲ, ὅτε ὅλα τὰ αἴσχη τῶν ἡλίου φαινότατα ἐγένοντο καὶ διὰ μυρίων ἐσαλπίσθησαν στομάτων, νίπτουσι τὰς χεῖρας, ὅμοιοι πρὸς τὸν ληστήν ἐκεῖνον, ὅστις καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς βαθμίδας τῆς καμνητόμου ἀρνείται, νὰ ἐξομολογηθῇ τὰ πολλά αὐτοῦ κακουργήματα.

Ἡ Βουλὴ, πορευομένη τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀληθείας, ὀφείλει ὅσον τάχιον νὰ ἐπέλθῃ ἀμειλίχως κατὰ τῶν δύο τούτων ἀθλιῶν δωροδοκῆντων ὑπουργῶν καὶ τῶν δωροδοκῆσάντων αὐτοὺς ἀρχιερέων, ἐκπληροῦσα οὕτω τὴν θέλησιν ὅλου τοῦ ἔθνους· ἄλλως τε εἶνε ἀπελπιστικὸν καὶ ἀποτρόπαιον ἐναυτῶν νὰ μένωσιν ἀτιμωρητοὶ ἄνθρωποι ἀνερχόμενοι εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα καὶ ποδοπατοῦντες ὡς λήσταρχοι τὰ χρέη καὶ τὰ δικαιώματα ἐκεῖνα, ἐφ' ὧν τὰ ἔθνη στηριζόμενα προκόπτουσι καὶ ἐδραιοῦνται.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐν τῇ Βουλῇ ἐξακολουθοῦσι συζητήσεις περὶ τοῦ νόμου τῶν ἐντοπιῶν ὑπαλλήλων. Πολλαὶ τροποποιήσεις ἐγένοντο ἐφ' ἑκάστου τῶν ἄρθρων αὐτοῦ.

— Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ἐξετάζονται ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς βουλῆς πολλοὶ μάρτυρες διὰ τὰ ἐπισκοπικά· πάντες δὲ οὗτοι ἐπιβεβαίωσιν ὅσα ἀνεκάλυψεν ἡ εἰσαγγελτικὴ ἀρχή· ὥστε πιστεύομεν τὴν δευτέραν νὰ τοὺς ἔχομε στὴ χάψι. Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ.

— Βεβαίηται ὅτι ἀπηγγέλησαν κατηγορίαι εἰς τοὺς ἀρχιεπισκόπους Πατρῶν, Κεραλληνίας καὶ Καλαμῶν, διὰ τὴν πολυθρύλλητον δωροδοκίαν τῶν κρουσάρων Βαλασσοπούλου καὶ Νικολοπούλου. Ἴδομεν ἂν ἡ ποινικὴ δικαιοσύνη θὰ ἐφαρμοσθῇ ἐδῶ ἐν ὅλῃ τῇ ἀυστηρότητι.

Λέγεται μετὰ θετικότητος ὅτι ὁ ἀποθανὼν ἀρχιεπίσκοπος Ἀργολίδος, ἐξομολογηθεὶς, ὠμολόγησε πάντα τὰ λαβόντα χώραν εἰς τὴν χειροτονίαν του Βαλασσοπούλου τεχνάσματα.

— Ὀλίγοι διορισμοὶ ἐγένοντο κατ' αὐτὰς εἰς τοὺς διαφόρους κλάδους τῆς ὑπηρεσίας. Λέγεται προσέτι ὅτι ὑπεβλήθησαν διατάγματα νομαρχῶν τινῶν, ἅτινα δημοσιευθῆναι σήμερον ἤαυριον.

— Ὁ ἀξιότιμος πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κόκκινος, ἀπέστειλε πρὸς τὸν Γλάστονα, πολιτικὸν ἄνδρα τῆς Ἀγγλίας, ἐπιστολὴν ἐκτενῆ, ἐν ἧ τῶ ἀνήγγελλε τὸν θάνατον τοῦ μακαρίτου Λυκούργου, τὸν ὁποῖον καὶ πρότερον τῶ εἶχε διαβιβάσει τηλεγραφικῶς. Ἀναγνώσαντες καὶ ἡμεῖς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, θαυμάσαμεν τὴν εὐράδειαν καὶ τὸ πολὺ πνεῦμα τοῦ γράφοντος. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ὁ ἀξιότιμος πρύτανης ἐγράψε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην μετὰ τὸ φανηρὸν, ὅτε συνήθως εὐρίσκειται εἰς εὐδιαθεσίαν, διότι, ἐνῶ ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ἐκτυλίσει τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ πρότεράματα τοῦ ἀειμνήστου Λυκούργου, ἐν τελεί ἀναφέρει καὶ τὸ ὑποκείμενόν του μετὰ τὴν χρυσὴν ἐλπίδα τοῦ ν' ἀπολαύσῃ τῆς τιμῆς νὰ διαλεχθῇ προσωπικῶς μετὰ τὴν ἐξοχότητα τοῦ κ. Γλάστονως περὶ τοῦ ἀειμνήστου κοινοῦ φίλου.

— Ὁ πατριάρχης τῶν στηλιτῶν κ. Βούλγαρης τὴν παρελθούσαν τρίτην θεοῶθι διερχόμενος πεζὸς τὰς ὁδοὺς Αἰόλου καὶ Ἐρ-

μοῦ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Ἀναστασίου Βουδούρη καὶ δύο ἄλλων φουσανελοφόρων, κατόπιν δὲ ἤρχετο ὁ γερο-Μαυρομάτης κατασκοπεύων τὰ βήματά του ὡς ἱγνήλατῆς κύων. Πολλοὶ εἶπον, ὅτι ὁ κ. Βούλγαρης διὰ τοῦ πεζοῦ τούτου περιπάτου ἠθέλητε νὰ μάλῃ τί λέγει περὶ αὐτοῦ ὁ κόσμος. Ἡμεῖς ὅμως ἐμάθομεν, ὅτι ἐκαμὲ τὸν περιπάτον τούτον διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι πάντοτε εἶνε ἀσκήσιμος. Ἔτσι σὲ θέλομε μαστρο-Μῆτρο.

— Εἰς τὴν πτωχὴν κεραλὴν τοῦ ὑπερήμου συντάκτου τοῦ «Λαοῦ» κ. Λογιωτατίδου δὲν εἰμπερεῖ νὰ χωρῆσθῃ πῶς ὁ κ. Ἀρ. Οἰκονόμου ἐγένετο πρόεδρος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου. Τὸ ἀκούει, τὸ ἀναγιγνώσκει καὶ ἐν τούτοις δὲν τολμᾷ νὰ τὸ πιστεύσῃ. Καὶ βέβαια, διότι ὁ διορισμὸς οὗτος εἶνε καθ' ὅλα μεμπτέος. Ἡ θέσις αὐτῆ ἐπρεπε νὰ δοθῇ εἰς τὸν κ. Λογιωτατίδην, τὸ υἱοθετηθῆν αὐτὸ τέκνον τοῦ ἡγουμένου Αἰγίνης, ὅστις καὶ τίτλους εὐγενείας ἔχει καὶ ἐγγράφα πατρογονικῆς εὐκλείας, καὶ ἐφημερίδα γράφει, καὶ ἔχει τόσας ἐξόχους ὑπηρεσίας πρὸς τὸ ἔθνος καὶ τὴν Αὐλὴν. Βούρδουλας ποῦ τοῦ λείπει.

— Ὁ περιλάλητος πράκτωρ τοῦ Δήμου τῶν Παρισίων καὶ περιλάλητος συντάκτης τοῦ περιλάλητου «Μέλλοντος» πληροῖ ἀπό τινος μὲ περιλάλητα ἄρθρα τὰς μακροσκελεῖς σελίδας τῆς ἐφημερίδας του περὶ ἐπισκοπικῶν, περὶ πολιτικῆς καταστάσεως, περὶ κτηνοτροφίας, περὶ ἀνέμων, περὶ ὑδάτων, περὶ γενετικῆς παραλυσίας καὶ περὶ κλειστων ἄλλων σπουδαιοτάτων ζητημάτων!.. Μὰ τὴν πρωτότυπον Σοφίαν του, πᾶς ὁ ἀναγινώσκων ταῦτα δὲν δύναται νὰ μὴ μείνῃ ἐξεστηχῶς πρὸ τῆς καταπληκτικῆς εὐφυΐας καὶ τοῦ ἀειρροῦ ποταμοῦ τῶν σοφῶν ιδεῶν του!.. Μούντζιαις ποῦ θέλει.

— Τῇ δραστηρίᾳ ἐνεργείᾳ τῶν βουλευτῶν κ. κ. Περρωτῆ καὶ Κάρτσωνα τὸ ἐν Καλάμαις Γυμνάσιον εἰς καλὴν ἤδη περιήλαθε κατάστασιν, διορισθέντος Γυμνασιάρχου τοῦ κ. Πανδούρη καὶ ἐπανελθόντων τῶν ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ κ. Ράλλη μετατεθέντων ἱκανῶν καθηγητῶν. Οἱ βουλευταὶ κ. κ. Περρω-

τῆς καὶ Κάρτσωνας εἶνε ἀξιοὶ πολλῶν ἐπαίνων. Τί λέγει εἰς αὐτὰ ὁ περίκλυτος Πετρακῆς;

— Γράψαντες ἄλλοτε περὶ τῆς ἀθλιότητος τῶν ἐν τῷ Γυμνασίῳ Καλαμῶν διορισθέντων ὑπὸ τοῦ κ. Μαυρομιχάλη καθηγητῶν, δὲν ἐννοήσαμεν νὰ συμπεριλάβωμεν εἰς τούτους καὶ τὸν κ. Δουκάκη, ὅστις ὁμολογουμένως εἶνε εἰς ἐκ τῶν καλλίστων καθηγητῶν, καὶ τὸν ὁποῖον ἐνεκα τῆς ἱκανότητός του προσέλαβεν εἰς τὴν ἀνωτάτην τάξιν τὸ ἐν Καλάμαις ἰδιωτικὸν ἐκπαιδευτήριον τοῦ κ. Πουλάκου.

— Ἐν τῇ συνοικίᾳ Νεαπόλεως ὑπῆρχε πρὸ τινος καιροῦ ἰδιωτικὸν τι σχολεῖον, ἐν ᾧ ἐδίδασκεν ἱερεὺς τις, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποφέρῃ καλοὺς καρποὺς, καθότι ἐνησχολεῖτο εἰς ἄλλας φροντίδας καὶ διὰ καθὲ ἄλλο εἶνε ἱκανὸς παρὰ διὰ νὰ διδάσκη. Ἡδὴ ὁ δήμαρχος κ. Κυριακὸς, μεριμνῶν πάντοτε περὶ τῶν καλῶν, συνέστησε νέον σχολεῖον ἀντικαταστήσας συνάμα καὶ τὸν πολυάσχολον καὶ ἀνίκανον ἱερέα δι' εὐυπόληπτου καὶ ἱκανοῦ διδασκάλου

Καταχωρίσατε παρακαλῶ εἰς τὰς στήλας τῆς ἐντίμου ὑμῶν ἐφημερίδος, Κ. Συντάκτα, ὀλίγας τινὰς λέξεις τὰς δε.

Ὁ πρῶην ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργὸς κ. Ράλλης ἅμα ὡς τὸ τοῦ ὑπουργοῦ ἐδῶλιον κατέλαβεν, ἐφρόντισε νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ ἐν τῷ διδασκαλικῷ κλάδῳ κακῶς κείμενα. Καὶ ἦ, τὰ λοιπὰ καταλείπων εἰς τε τὰ ἐν Καρδαμύλῃ λαβόντα χώραν περιορίζομαι.

Περὶ τὰ μέσα Μαΐου ε. ε. ἀνευ λόγου ἀπέλυσε τὸν τότε ἑλληνοδιδάσκαλον Καρδαμύλης καὶ τὸν ἀντικατέστησε δι' ἄλλου, περὶ οὗ χάριν ἀβροφροσύνης ἀπέχω νὰ ἐκθέσω τί, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος πρὸ μικροῦ ὡς ἑλληνοδιδάσκαλον ὑπηρετοῦντος.

Περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου φήμη διέτρεχε τὰς ἀγυῖας τῆς κωμοπόλεως Καρδαμύλης ὅτι θέλει ἀπολυθεῖ καὶ ὁ τότε δημοδιδάσκαλος Καρδαμύλης κ. Ἡλίας Ἀνδρέου, καὶ ἀντικατασταθῆ παρ' ἄλλου, λίαν ἀκαταλήλου. Ἐπὶ τῶ ἀκούσματι τούτῳ ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Σχολείου ὡς ἐκ κα-

θήκοντος, δὲν ἔλλειψε δι' ἐκθέσεως νὰ παρακαλέσῃ τὸν κ. Ράλλην ὅπως πρὸς τὸ συμφέρον τῆς νεολαίας ἀφήσῃ ἀνενόχλητον τὸν δημοδιδάσκαλον Ἀνδρέου, ὅστις ἐπὶ δωδεκαετιᾷ ὅλη εἰς διάφορα μέρη ὑπηρετήσας ὡς τοιοῦτος ἀείποτε τὸ καθ' ἑαυτὸν μετὰ ὀρθοσκευτικῆς εὐλαβείας ἐξεπλήρωσε περὶ δὲ τούτου μαρτυρησάτω αὐτὸς ὁ γηραιὸς Βυζάντιος καὶ οἱ ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τοῦ ὑπουργοῦ τηρούμενοι ἔλεγχοι καὶ ἀποτελέσματα τῶν ἐνιαυσίων ἐξετάσεων καὶ νὰ γνωστοποιήσῃ τὸ ποιὸν τῶν μελλόντων διαδόχων αὐτοῦ. Ἄλλ' ὁ κ. Ράλλης ὑπέικων εἰς τὰς ἀπαιτήσεις χαμερπῶν, ὑπισχυομένων αὐτῷ φίλιαν, καὶ ἐν παρέργῳ θεῖς τὰς περὶ δημοδιδασκάλων παραιτουμένων, καὶ περὶ τῶν μὴ ὑποστάντων τὰς δευτέρας ἐξετάσεις, κατὰ τὸν Ἰούνιον ε. ε. ἐκδοθεῖσας ἐγκυκλίους του, ἐξ ὧν, διὰ τῆς μὲν σαφῶς ἐδήλου τοῖς παραιτουμένοις ἐκ τῶν δημοδιδασκάλων ὅτι δὲν δύναται πλέον νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, διὰ τῆς δὲ ἠπέλει, ὅτι οἱ μὴ ὑποστάντες ἐκ τῶν δημοδιδασκάλων τὰς δευτέρας ἐξετάσεις, ἐὰν ἐντὸς τοῦ Αὐγούστου ε. ε. δὲν ὑποκύψωσιν εἰς ταύτας, θεωροῦνται αὐτοδικαίως πεπαυμένοι, ἀπέλυσε τὸν ῥηθέντα Ἀνδρέου καὶ ἀντ' αὐτοῦ διώρισε δημοδιδάσκαλον ἐν Καρδαμύλῃ τὸν ἐκ Γουρνιτζίων τοῦ δήμου Καρδαμύλης Γεώργιον Κανελέαν, νέον αἰσχροῦ παρελθόντος, ὁστις εἰς τὰς κατηγορίας ἀμφοτέρων τῶν ἐγκυκλίων ὑπάγετο, διότι καὶ τὰς δευτέρας ἐξετάσεις δὲν ὑπέστη, καὶ ὡς δημοδιδάσκαλος διατελῶν ἐν Χαρακοπιῶν τοῦ δήμου Κολλονιδῶν, διὰ λόγους μὴ εἰς τὸ λεξικὸν τῆς τιμῆς ἀναφερομένους ἐγκατέλιπε τὴν θέσιν του ταῦτα δὲ πάντα καὶ δι' ἀναφοράς ἰδιωτῶν καὶ διὰ τῆς μνησθείτης ἐκθέσεως τῆς ἐφορευτ. ἐπιτροπῆς ἐγνωστοποιήθησαν τῷ κ. Ράλλῃ.

Ἄλλὰ τὴν ἐκνομον καὶ ἀδικον πράξιν τοῦ πρῶην ὑπουργοῦ εὐελπιστοῦμεν ὅτι θέλει ἐπανορθώσῃ ὁ ἡδὴ τὰς τῆς παιδείας διέπων, ἐπαναφέρων εἰς τὴν θέσιν του τὸν ἀπολυθέντα καὶ διαθέσιμον εἰσέτι ὄντα δημοδιδάσκαλον κ. Ἡλ. Ἀνδρέου, πρὸς ἱκα-

νοποιήσιν, ἡ τοῦλάχιστον διορίζων αὐτὸν εἰς ἕτερον ἰσόβαθμον τῶ τῆς Σκαρδαμύλης δημοστ. Σχολεῖον.

Ἄθηναι, 20 Ὀβρίου 1875. Α. Α. Κ.

ΜΝΗΜΟΣΤΥΝΟΝ

Ἀρχιερατικὸν τελοῦμεν τὸ προσεχὲς Σάββατον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς μακαρίτιδος

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΠΟΥΛΟΥ.

Ὅθεν παρακαλοῦμεν τοὺς τε φίλους, συμπατριώτας καὶ συγγενεῖς, ἵνα παρευθεῶσιν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἀγίου Φιλίππου περὶ τὴν 8ην πρωινήν ὥραν, ὅπως ἐνώσῃσι τὰς δεήσεις αὐτῶν μεθ' ἡμῶν.

Ἄθηναι, 30 Ὀκτωβρίου 1875.
Ὁ σύζυγος Ὁ γαμβρὸς
Κ. Πούλος. Π. Φιλιππίδης,
Ζωὴ Π. Φιλιππίδου.

Εἰδοποιήσεις

Εἰδοποιοῦνται οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν συνδρομητῶν μας νὰ σπεύσωσι καὶ ἀποστείλωσιν αὐτὴν ἀπ' εὐθείας εἰς ἡμᾶς, καθὼς ἔχομεν σκοπὸν νὰ σατυρίσωμεν καὶ κλητεῦσωμεν ἀνεξαίρετως πάντα δύστροπον.

Ἐπίσης εἰδοποιοῦνται καὶ οἱ κκ. ἀναπατριῶται μας, ὅπως μᾶς πέμψωσιν ὅσας ἔχοσιν εἰσπραξίαι συνδρομᾶς, ὡς καὶ κατάλογον τῶν δύστροπων τῶν.

— Εἰς τὸ κουρεῖον τοῦ κ. Π. Φιλιππίδου πωλοῦνται λαχεῖα τῶν Φιλαρχαίων πρὸς δραχ. νέας τρεῖς ἑκάστον. Ἡ ἐκκύβευσις τοῦ λαχείου τούτου γενήσεται τὴν πρώτην Κυριακὴν τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου τοῦ 1876 ἔτους.

— Προσκαλοῦνται οἱ δανεισταὶ τῆς πτωχεύσεως Σπύρου Σύρκου νὰ συνέλθωσιν ἐν τῷ δικαστικῷ καταστήματι τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν τὴν 4 Νοεμβρίου ε. ε. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 11 π. μ. καὶ προβάσωσιν ἐνώπιον ἡμῶν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν προσωρινῶν συνδικῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Ὀβρίου 1875.
Ὁ εἰσηγητῆς Π. Π. Μαυρομιχάλης.

Ἄρῳτα το καὶ θά σοῦ πῆ, . . δὲν ἔχει μίαν ἄρη
Ποῦ νὰ μὴ τὴν ἐπότισα μὲ τὸ πικρὸ μου δάκρυ.
Ἐπρίστησαν τὰ μάτια μου ἀπὸ τὴν ἀϋπνία,
Καὶ ἔγεινα ἴσᾶν σκελετὸς ἀπ' τὴ μελαγχολία.
Ἀπόθεσε τὸ χέρι σου εἰς τὴν καρδίᾳ μ' ἀπάνω . .
Δὲν νοιῶθω ἕνα κᾶν παλμὸ . . Βασίλη, θ' ἀποθάνω.

Νικολόπουλος.

Μὴν κλαῖς, μὴν κλαῖς Γιαννάκη μου... μὰ κῦτταξέ κ' ἐμένα
Ὅπου τραβῶ μαρτύρια χειρότερ' ἀπὸ ἴενα.
Τὰ ἐδικά του βάσανα καθένας ἐξετάζει,
Ἄλλὰ τῆς ξέναις συμφοραῖς ποτὲ του δὲν κυττάζει.
Ἔτσι καὶ σὺ, Γιαννάκη μου . . . κυττάς τὴ συμφορὰ σου,
Καὶ τὰ μουστάκια σου τραβᾷς, τὰ γένεια, τὰ μαλλιά σου,
Καὶ κλαῖς, καὶ ἀπελπίζεσαι, χωρὶς ματιὰ νὰ ρίξῃς
Καὶ ἔς τὰ δικὰ μου βάσανα, ποῦ εἶναι γιὰ νὰ φρῆξῃς.
Ξέρω πῶς ἔχεις συμφοραῖς παραπολὺ μεγάλας,
Καὶ ἴσᾶν αὐταῖς δὲν βρῖσκονται ἔς τὴν οἰκουμένη ἄλλαίς,
Μὰ κ' ἡ δικαίς μου, Γιάννη μου, μικρότεραις δὲν εἶνε . .
Τώρα ἐθῶς θὰ ἔς τῆς εἰπῶ, καὶ ἀκουσε, καὶ κρίνε.

Μοῦ εἶπες πῶς δὲν εἰμπορεῖς στιγμὴ νὰ κλειθῆς μάτι,
Καὶ κλαῖεις καὶ ὀδύρεσαι ἀπάνω ἔς τὸ κρεβάτι,
Κ' ἐπρίστησαν τὰ μάτια σου ἀπὸ τὴν ἀϋπνία,
Καὶ ἔγεινες ἀγνώριτος ἀπ' τὴν μελαγχολία,
Ἄλλὰ κ' ἐγὼ, Γιαννάκη μου, τὰ ἴδια δὲν παθαίνω . .
Μόλις εἰς τὸ κρεβάτι μου ἀπάνω ἀνεβαίνω,
Τὰ μάτια μου σκοτίζονται ἀπὸ πυκνὴ μαυρίλα,
Καὶ νοιῶθω εἰς τῆς πλάταις μου κακὴ ἀνατριχίλα.
Μόλις σφαλῶ τὸ μάτι μου, ξιππάζομαι, τρομάζω
Καὶ μήτραις ἐπισκοπικαῖς ἔς τὸ στρώμα μου κυττάζω,
Καὶ ἂν ποτὲ γιὰ μίᾳ στιγμῇ ὁ ὕπνος μὲ ἀρπάξῃ
Κακὸ καὶ μαῦρο ὄνειρο εὐθὺς θὰ μὲ τρομάξῃ
Πότε κυττῶ πῶς ἔς τὸ σκαμνὶ ἀπάνω μᾶς καθίζου
Καὶ ὄλοι των μὲ μίᾳ φωνῇ καὶ μ' ἕνα στόμ' ἀρχίζουσιν
Νὰ μᾶς καταδικάζου, νὰ μᾶς κατηγοροῦνε,
Καὶ μ' ἕνα σαπιθόβαρελο νὰ μᾶς κατακρυλοῦνε,
Καὶ ὄλοι των τριγύρω μᾶς ἴσᾶν γίδια νὰ χορεύουσιν,
Ἔς τὰ μούτρα νὰ μᾶς φτύνου, καὶ νὰ μᾶς μασκαρεύουσιν,
Κάποτε ὄνειρεύομαι πῶς εἴμαστε κ' οἱ δύο
Κλειστικοὶ σὲ μίᾳ φυλακῇ καὶ τρέμουμ' ἀπὸ τὸ κρῦ

Καὶ μὲ πολὺ παράπονο τὰ βάσανά μας λέμε,
Κτυπάμε τὰ κεφάλια μας καὶ ἴσᾶν παιδάκια κλαῖμε.
Τί νὰ σοῦ πῶ, Γιαννάκη μου, καὶ τί νὰ σοῦ ἀφήσω . .
Δὲν εἰμπορῶ τα πάθη μου σωστὰ νὰ τὰ μετρήσω.
Τόσα πολλὰ γενήκα, ποῦ ὅποιος κ' ἂν θελήσῃ,
Δὲν θὰ ἔμπορέσῃ, Γιάννη μου, ποτὲ νὰ τὰ μετρήσῃ.
Προχθὲς εἰς τὸ παράθυρο μονάχος ἐκαθόμουν,
Καὶ τοὺς παληοὺς μᾶς τοὺς καιροὺς, Γιαννάκη, ἐσκεπτόμουν,
Καὶ ἐβλεπα τὸν οὐρανὸν, ἐμέτραγα τ' ἀστέρια,
Κ' ἐσταύρωσα τὰ χέρια,
Καὶ εἶπα πῶς ἐθύσατε καὶ ἴσᾶν πουλιὰ περᾶσαν
Ἐκεῖνοι οἱ παληοὶ καιροὶ, ποῦ τόσο μᾶς ἴδοξῆσαν,
Ποῦ κάναμ' ὅ,τι ἤθελε ἔς τὸ νοῦ μᾶς νὰ κατέβῃ,
Καὶ εἰμποροῦσε ὁ καθεὶς ἐλεύθερα νὰ κλέβῃ,
Χωρὶς ποτὲ νὰ φοβηθῇ . . καὶ τώρα, Γιάννη, τώρα . .

Βαλασόπουλος.

Καταραμένη ἡ στιγμὴ, καταραμέν' ἡ ὥρα
Ποῦ μ' ἐγεννοῦσ' ἡ μάνα μου . . . κατάρτατο κ' ἐκεῖνο
Ὅπου φαρμάκια ἔκαναν τὸν Γιάννη γιὰ νὰ πίνῃ.

Νικολόπουλος.

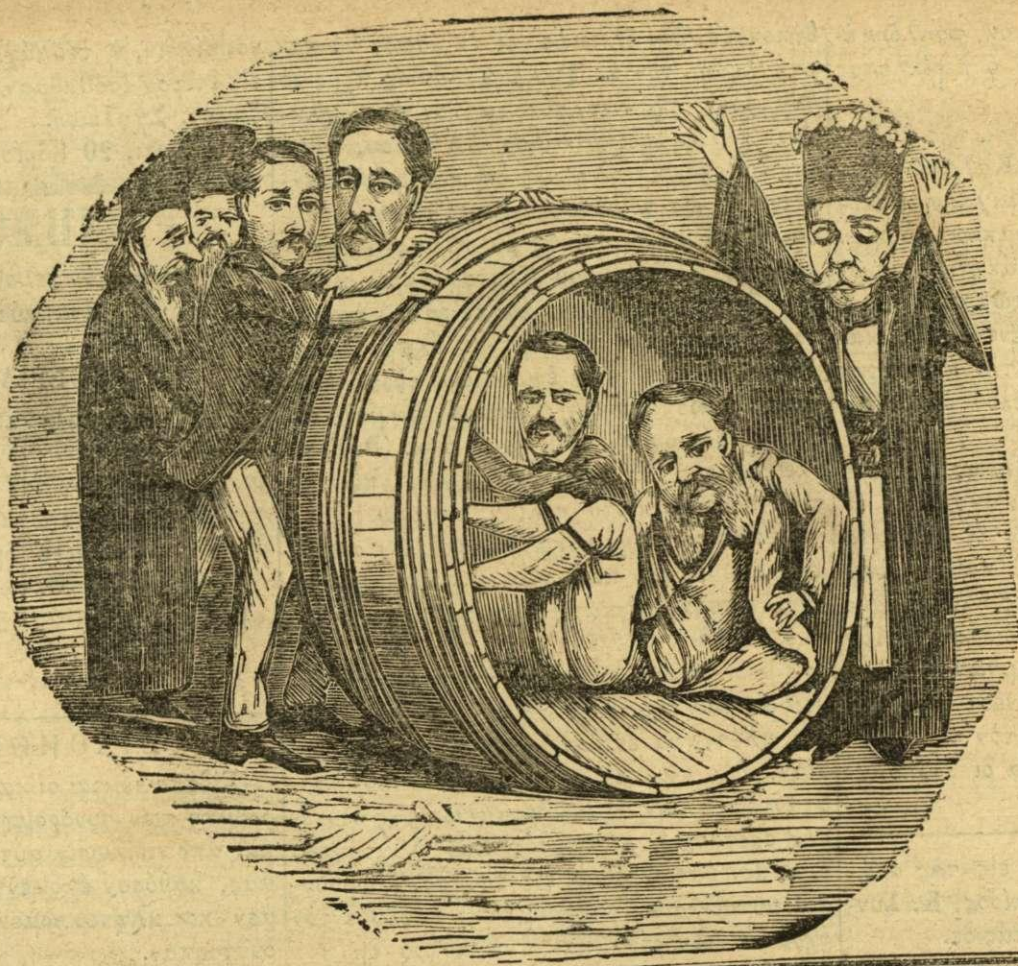
Κρατήσου, μὴ φουρκίζεσαι καὶ κάνε τὸ σταυρὸ σου,
Καὶ μάζεψε ὀργήγορα, Γιαννάκη, τὸ μυαλό σου,
Καὶ ἔλα νὰ καθίσουμε καὶ νὰ συλλογιστοῦμε
Μὲ ποῖον τρόπον εὐκόλα κ' οἱ δύο θὰ σωθοῦμε.

Βαλασόπουλος.

Ἄχ ναί! ἄχ ναί! Βασίλη μου, ἀγαπητὲ Βασίλη,
Γιὰ ἀνοίξε τὰ ὄμορφα ζαχαρωτὰ σου χεῖλη,
Καὶ πέσ μου λόγια τῆς ἔχαρᾶς καὶ παρηγόρησέ με . .
Γιὰ σκέψου ὅ,τι εἰμπορεῖς . . ἐγὼ, γιὰ κῦτταξέ με,
Δὲν εἰμπορῶ ὁ ἄμοιρος τὸν νοῦ μου νὰ κρατήσω . .
Ἔχω πολλὰ μερόνυχτα τὸ μάτι μου νὰ κλείσω,
Καὶ μάλιστα, Βασίλη μου, ἐχθὲς τὸ βράδ' ἀκόμα
Ὄραις πολλαῖς ἐξέριναγα ἀπ' τὸ πικρὸ μου στόμα
Ῥολόγια, διαμαντόπετρας, βραχιόλια, δακτυλίδια . .

Νικολόπουλος.

Κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ, Γιαννάκη μου, ἐξέρασα τὰ ἴδια . .
Ἄλλ' ἔλα τῶρ' ἄς βάλουμε ἀμέσως καθε κόπο,
Καὶ ὅλη μᾶς τὴν δύναμι, μήπως κ' εὐροῦμε τρόπο

Διὰ νὰ ξεγλιστρίσουμε ἀπὸ αὐτὴ τὴ δίκη.
 Γιατὶ εἴαν μᾶς κάμουμε αὐτὸ τὸ βεζιλίκι,
 εἶναι πολὺ καλλίτερα ν' αὐτοχειριασθοῦμε,
 Ἡ ζωντανοὶ 'ς τὸν τάφο μας νὰ πᾶμε νὰ χωθοῦμε.
 Φαντάσου, Βαλασσόπουλε, εἴαν μᾶς ἀνεβάσουν
 'Σ τοῦ καταδίκου τὸ скаμνί, καὶ μᾶς καταδικάσουν
 εἰς εἴκοσι χρονῶν εἰρκτὴν . . . πῶ! πῶ! πῶ! πῶ! τρομάρα!
 Μασκαράλικο φοβερὸ, φουρτοῦνα καὶ ἀντάρα!

Βαλασσόπουλος.

Ἔλα λοιπὸν, Βασίλη μου, ἀμέσως νὰ σκεφθοῦμε.

Νικολόπουλος.

Καλό 'ναι 'ς τὸν ἀπόπατο νὰ πᾶμε νὰ κρυφτοῦμε.

Βαλασσόπουλος.

Μπά! μπά! δὲν εἶπες τίποτε. . . ἀμέσως θὰ μᾶς εὔρουν
 καὶ θὰ μᾶς μασκαρέψουνε. . .

Νικολόπουλος

καὶ ποῦ θὰ τὸ εἰξεύρουν!

Βαλασσόπουλος

Καλὲ τί κάθεσαι καὶ λές . . 'μιλᾶς μὲ τὰ σωστά σου;
 Γιὰ μάζεψε, Βασίλη μου, ὀλίγο τὰ μυαλά σου.
 Θαρρεῖς πῶς 'ς τὸν ἀπόπατο δὲν θάμπουν νὰ γυρέψουν;
 Μιὰ τρύπα δὲν θ' ἀφήσουνε ὅπου νὰ μὴ χαλέψουν.

Νικολόπουλος

Καλὰ τὰ λές, Γιαννάκη μου. . . λοιπὸν

Βαλασσόπουλος

'Απ' τὴν Ἀθήνα

Νὰ φύγουμε, νὰ μὴ μᾶς 'βροῦν ἐδῶ τὸν ἄλλο μῆνα.

Νικολόπουλος

καὶ ποῦ νὰ πᾶμε, Γιάννη μου;

Βαλασσόπουλος

'Σ τὴν ἔρημο Σαχάρρα,

Νὰ μὴ μᾶς εὔρουνε ποτέ. . .

Νικολόπουλος

Ὡὖ! πῶ! πῶ! πῶ! λαχτάρα!

καὶ πῶς ν' ἀφήσω, Γιάννη μου, τὴν ἔρημη Ἀθήνα,
 Ὅπου ἐδῶ ἐξέχασα τὴν πρώτη μου τὴν πείνα.

Γανωματᾶς ἦλθα ἐδῶ εἰς τὴν ἀρχή, βρέ Γιάννη,
 Κ' ἐγάνωνα κάθε ταψὶ καὶ χύτρα καὶ τηγάνι,
 Ἄλλὰ σιγὰ, σιγὰ, σιγὰ, μὲ τόνα καὶ μὲ τᾶλλο
 καὶ ὑπουργὸς κατόρθωσα 'ς τὴ μέση νὰ προβάλλω.
 καὶ τώρα 'ς τὴν Ἀθήνα λές ν' ἀφήσουμε ὑγεία;
 Ὡ! τί μεγάλη συμφορά! . . φρικτὴ ἀπελπισία!

Ἄχ! ὄλοι μὲ παραίτησαν, κ' αὐτὸς ὁ πενθερός μου

δὲν φαίνεται ἐμπρὸς μου,

Γλυκὰ νὰ μ' ὀμιλήσῃ

Νὰ μὲ παρηγορήσῃ.

Βαλασσόπουλος

Ἄχ! καὶ ἐμὲ τὰ δάχρυα μὲ πέρνουνε, Βασίλη. . .

Νικολόπουλος

Κλάψε πικρὰ, Γιαννάκη μου. . .

Βαλασσόπουλος

Ἄχ! δός μου τὸ μανδύλι!

Βαλασσόπουλος καὶ Νικολόπουλος ὁμοφώνως.

Κλάψτε διᾶκοι καὶ παππάδες,

Ἐπισκόποι, δεσποτάδες,

Ὅσους βάλουμε 'ς τὸ χέρι. . .

Κλάψτε καὶ σεῖς ἀκόμη

καλογρηαῖς καὶ καλογέροι.

Κλάψτε ὄλοι σας τὸν Γιάννη,

καὶ τὸν μαῦρο τὸν Βασίλη,

Ποῦ σᾶς ἦταν μόνοι φίλοι. . .

Κλάψτετέ τους. . . τοὺς ῥημάξαν

τοὺς καυμένους τόσοι σκύλοι.

Βούλγαρης

Τί εἶν' αὐτὰ τὰ κλάμματα; τί εἶν' αὐτὰ τὰ λόγια;

τὰ τόσα μοιρολόγια;

Τί ἔχεις, Βαλασσόπουλε, τί ἐπαθες, Βασίλη,

καὶ ὅταν τὸ θεῖο ἐγειναν τ' ἀφράτα σᾶς τὰ χεῖλη;

Ὡραιοὶ πολλοὶς σᾶς ἄκουα ὅταν τὰ μωρὰ νὰ κλαῖτε,

καὶ τόσα λόγια θλιβερὰ ἀδιάκοπα νὰ λέτε. . .

Μὰ τέλος δὲν ἐβάσταξα, καὶ ἦλθα ἐμπροστά σας

Νὰ πάψω τὰ δεινά σας.

Πιασθῆτ' ἀπ' τὸ ζουνάρι μου, κ' ἐγὼ θὰ κατορθώσω

Ἀπὸ τὰ δόντια τῶν κακῶν σκυλιῶν νὰ σᾶς γλυτώσω.